

# HỘI ÁI-HỮU BIÊN-HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: [datlam1951@yahoo.com](mailto:datlam1951@yahoo.com)

Hội Ái-Hữu Biên-Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị bài: **Lễ Tạ  
Ơn Đầu Tiên** của **Phong Châu**. Hội chân thành cảm tạ giả. Kính  
mời. **Trân trọng.**

## Lễ Tạ Ơn Đầu Tiên



Dạo còn ở Việt Nam, trước năm 1975 qua sách báo, tôi có đọc và biết được tại Hoa Kỳ có một ngày lễ gọi là Lễ Tạ Ơn. Chỉ biết thế thôi chứ không có gì đặc biệt để ghi nhớ vào đầu ngoài những sự kiện liên quan đến lịch sử Hoa Kỳ mà tôi biết vì lý do nghề nghiệp. Chẳng hạn như chuyện ông Christopher Columbus khám phá ra lục địa Mỹ Châu 1492, ngày Lễ Độc Lập 4 tháng 7 – 1776, cuộc nội chiến Nam – Bắc 1861 – 1865, Mỹ tham gia thế chiến thứ hai và thả hai trái bom nguyên tử xuống Nhật và giải phóng Âu Châu ra khỏi tay phát xít Đức... Gần hơn thì có Mỹ tham chiến

trận chiến Nam – Bắc Triều Tiên 1950 – 1953 và sau đó là những hệ lụy liên quan đến cuộc chiến tại Việt Nam.

Cho đến khi tôi và gia đình được qua Mỹ theo diện tỵ nạn cộng sản thì mới hiểu rõ hơn về ngày lễ Tạ Ơn, chuyện vòng vòng như sau:

Chuyến máy bay cuối trong cuộc hành trình đưa gia đình chúng tôi về thành phố Houston, đúng ba tuần trước ngày Lễ Tạ Ơn. Chúng tôi ngỡ ngỡ ngáo ngáo như mấy chú thím Mán về thành. Từ trên máy bay nhìn xuống thành phố lúc mười giờ đêm thấy ánh sáng muôn màu lấp lánh chẳng khác nào nhìn xuống một rổ kim cương khổng lồ. Trên đường về nơi tạm trú thấy đèn hoa kết đầy trên cây cối hai bên đường, các cửa tiệm đều giăng đèn cùng với hình ảnh trang trí như ngày lễ hội. Trong số hình ảnh bắt gặp thấy có hình mấy chú gà tây và những quả bí đỏ được vẽ trên các mặt kính trước các cửa tiệm. Thấy vui và lạ chứ chẳng biết gì hơn cho đến khi...

Cả nhà sáu người được ở trong một căn của apartment vùng Tây Bắc thành phố. Người lạ cảnh cũng lạ! Rồi chúng tôi cũng được biết là sắp đến ngày Lễ Tạ Ơn, nhưng cũng chưa hiểu đầu đuôi câu chuyện Tạ Ơn như thế nào. Trong khu apartment chúng tôi ở có người Mỹ lẫn Mễ và thoáng thấy có cả người Việt Nam, nhưng chưa có cơ hội làm quen hay chuyện trò. Cho đến một hôm tôi còn nhớ rõ, vào ban chiều, có ai đó đến gõ cửa và khi tôi mở cửa thì thấy một người đàn ông Việt Nam, chắc chỉ lớn hơn tôi vài tuổi, tay ôm một con gà tây và bảo tôi “biết anh chị mới qua Mỹ...sắp đến ngày Lễ Tạ Ơn...tôi biếu anh chị con gà tây để nấu cho các cháu ăn lễ...”. Tôi đưa tay bê con gà tây và không quên nói lời cảm ơn anh. Được biết anh tên Sơn cũng ở cùng apartment và từ đó thỉnh thoảng gặp anh trong khuôn viên apartment để trò chuyện và anh cũng chỉ dẫn cho tôi “hiểu ra” nhiều thứ tại nơi chúng tôi đang ở.

Chú gà tây nặng chừng bốn năm ký mà chúng tôi chẳng biết làm thành món gì để ăn, về sau mới biết thường gà tây được nướng để ăn trong dịp Lễ Tạ Ơn cùng với món bánh bí theo như truyền thống của người Mỹ. Cuối cùng thì chú gà tây được nấu thành món ra - gu để ăn với bánh mì. Cả nhà gồm sáu người quây quần quanh chiếc bàn ăn nhỏ và lần đầu tiên cùng nhau thưởng thức món gà tây nơi miền đất tự do. Không biết bây giờ anh Sơn ở đâu? Cám ơn anh đã cho chúng tôi món gà tây trong mùa Lễ Tạ Ơn đầu tiên.

Chuyện lòng vòng tiếp theo là chuyện lạnh. Thành phố nơi chúng tôi ở cũng có bốn mùa xuân hạ thu đông. Tôi cảm nhận được rằng: mùa xuân và mùa thu nơi đây ngắn ngủi nhưng mùa hè và mùa đông thì kéo dài. Mùa hè nóng gắt, mùa đông lạnh tái tê. Tôi còn nhớ khi nhận được chú gà tây từ anh Sơn, tối hôm đó chúng tôi kéo nhau đi chợ để mua các thứ linh tinh về làm món ga gu. Chưa có xe nên chúng tôi cả nhà kéo nhau đi bộ đến chợ Kroger cách nhà chừng gần cây số. Lúc đó cũng chưa biết thời tiết lạnh bao nhiêu độ F nhưng cảm thấy “lạnh lắm” chừng như là gần 0 độ C. Hai tai tôi lạnh ngắt và cứng đờ tưởng chừng như búng vào thì nó rớt ngay. Hai tay thọc kín vào túi áo ấm và người nào cũng khom người bước đi cho nhanh vào chợ...rồi bước cho nhanh về nhà...

Lần đầu tiên được hưởng Lễ Tạ Ơn, ngoài món gà tây nấu không đúng cách (nướng thay vì nấu ga ru), chúng tôi còn được đi xem diễu hành vào buổi sáng thứ năm tại downtown. Nhờ người quen chở xuống thả dười phố với trong người chỉ có chiếc áo lạnh “tị nạn” không đủ ấm nhưng chúng tôi rất vui. Chín giờ cuộc diễu hành mới bắt đầu, mà bảy giờ chúng tôi đã có mặt. Không biết làm gì hơn trong khi chờ đợi nên chúng tôi chỉ biết đứng túm tụ một chỗ và “mạnh ai nấy run”, muốn trở về nhà cũng không được. Trong khi đó thấy mấy ông mấy bà và con trẻ Mỹ trắng Mỹ đen Mỹ nâu tà tà đến, nhiều người trùm cả tấm chăn quanh người cho

ấm, lại mang theo ghế xếp bằng vải để ngồi...Cuộc diễu hành bắt đầu lúc 9 giờ và hơn một tiếng đồng hồ sau thì chấm dứt. Chúng tôi được đón về nhà thì trời đã trưa nhưng vẫn còn lạnh...lạnh kinh khủng...

Rồi tôi biết câu chuyện những người tị nạn tôn giáo Pilgrims vượt Đại Tây Dương trên con thuyền mang tên Mayflower đến vùng đất mới Mỹ Châu và được những người bản xứ Da Đỏ giúp đỡ lương thực và chỉ dẫn cho họ việc canh tác săn bắn để tái tạo lại cuộc sống. Sau vụ mùa đầu tiên những người tị nạn tổ chức tiệc ăn mừng để tạ ơn những người bản xứ.

Hậu bán thế kỷ thứ 20, từ một quốc gia nhỏ bé ở Đông Nam Á Châu đã có hàng nghìn hàng vạn con thuyền "Mayflower" vượt Thái Bình Dương để tìm về những vùng đất Tự Do. Lịch sử tái diễn!

Ngày mai thứ năm - ngày Lễ Tạ Ơn - gia đình tôi có cuộc họp mặt đông đủ để ăn mừng. Nhân danh tôi và gia đình, xin cảm ơn đất nước Hợp Chúng Quốc Hoa Kỳ, những người Mỹ đã giúp tôi tái tạo lại cuộc sống và đã ban cho tôi hai chữ Tự Do đã bị chính người cùng tổ tiên của tôi tước đoạt đã nửa thế kỷ qua.

### **Viết Trước Ngày Lễ Tạ Ơn**

Mùa Thu đã đến nơi thành phố mình ở từ lâu rồi, vào cuối tháng chín lặn. Định lái xe vòng vòng các thành phố lặn cận trong tiểu bang để xem lá vàng rơi. Ý định chưa thành thì đã thấy mùa đông lù lù kéo tới. Mưa và lạnh. Có những việc mình dự định sẽ làm trong tuần này, tháng này hoặc năm nàyy nhưng rồi việc cứ nằm một chỗ cho đến lúc phải buông tay, không thực hiện nữa. Cá nhân mình vẫn thường dính vào những trục trặc như thế. Đầu tháng 11 đã có những cơn mưa rả rích và hơi lạnh về đêm. Chuyện nhỏ. Đã ghi danh và đóng tiền đi trại từ ngày 4 cho đến ngày 6 tháng 11. Dụng cụ trại đã chất đầy lên xe để sẵn sàng lên đường. Ngờ đâu hôm 1 tháng 11 đang lái xe đi chợ bằng qua giữa đường thì bỗng dừng

nghe một tiếng rầm. Chớp mắt một cái thì thấy chiếc xe nhỏ bé của mình hôn vào một chiếc truck màu đen do một chàng da đen đen ngồi phía trước đang trợn hai con mắt trắng dã nhìn xuống mình. Biết lỗi do mình nên đưa tay ra dấu cho chàng lái vô bãi đậu xe trong chợ. Cả hai đậu xe lại, mình bước xuống, chàng cũng ra khỏi xe. Mình hỏi chàng có OK không? Chàng trả lời OK. Xe chàng to gấp đôi xe mình mà không OK sao được! Chàng đòi coi giấy insurance. Mình đưa cho chàng. Chàng gọi điện thoại cho hãng insurance của mình. Đúng thủ tục. Xe chàng chỉ trầy một tí tẹo thôi. Xe mình thì tanh bành phía trước bên phải. Thấy có nước trong xe chảy ra, lúc đầu cứ tưởng là bình nước làm nguội máy, nhìn kỹ không phải. Nước có màu xanh, tức là bình nước lau kính xe bị bể. Tưởng xe hư nhẹ, tự sửa khỏi khai insurance nhưng sau đó thấy hư nặng nên người con rể bảo phải khai insurance cho họ đền. Đền cả hai bên luôn. Lái xe lết về nhà chờ insurance làm việc. Sau cả tuần mới xong. Thế là việc đi cắm trại bị huỷ bỏ. Bà con Hường Đạo hỏi “có sao không?”. Mình trả lời “xe thì có sao nhưng mình thì không sao!”. Ai cũng cười mình, cho là đụng xe mà còn tếu. Có anh bạn cứ bảo mình khai đau đầu tức ngực nhức vai... vì xe đụng nhưng mình không khai vì mình không hề hấn chi cả. Nếu khai thì dĩ nhiên sẽ có thêm tiền bồi thường. Mình biết có khối người – xin lỗi – Việt Nam ta, khi tai nạn không hề hấn gì cũng khai vẹo xương, đau lưng nhức vai và khủng hoảng tinh thần, phải mất liên tục vài tháng đi đến mấy ông thầy nắn xương – đấm bóp (chiropractor) để chữa trị rồi lãnh tiền bồi thường. Có mấy ông bạn hỏi “tại sao đụng xe?” Mình khai thành thật như sau: “Tui lái xe ở Mỹ 30 năm, bị người ta húc vào xe tui ba bốn lần. Lần này tui phải húc lại húc cho bõ ghét...” Ai cũng nói mình tửng. Nhưng mình biết mình không tửng hay ít nhất là chưa tửng. Chỉ có tếu một tí vui thôi. Mình nghĩ: có tinh thần lạc quan, có óc khôi hài, tếu tếu một chút thì sẽ được sống lâu thêm được dăm ba bữa...

Đúng ngày sinh nhật của mình, đến chỗ cho mượn xe để nhận xe đem về chạy trong lúc xe mình kéo đến shop để sửa. Insurance mượn xe cho mình chạy một tháng. Hy vọng xe sửa xong trước ngày trả. Có xe rồi mình ghi danh đi cắm trại tiếp. Trại ba ngày 18-19 và 20 tháng 11. Trời vừa mưa vừa gió lại vừa lạnh nhưng vẫn cứ đi. Người dự trại đa số thuộc thành phần “bao lố” nên không cắm lều ngoài trời, mà muốn cắm cũng chẳng được vì trời mưa và lạnh. Sinh hoạt phần nhiều là trong phòng hội. Trại này là trại để ông già bà lão vui chơi nên không có các em tham dự. Có năm sáu cô lão ở các tiểu bang xa xôi cũng đu theo máy bay về dự. Nói chung là trại ăn no, ngủ ấm và chơi vui hết biết. Khi chia tay ai cũng luyến tiếc, cảm động nhưng không thấy cụ nào rưng rưng nước mắt. Cùng hẹn nhau mùa Đông năm tới.

Lại tới giờ hẹn với mấy anh bạn vào buổi chiều nên lại phải lên đường. Thường thì phải mang theo một món ăn để góp vốn nhưng không lo kịp nên chỉ thấy ở một góc nhà có mớ rượu vang, bèn kẹp hai chai đem tới nhà bạn. Bạn ra mở cửa đón vào. Vừa bắt tay vừa “xuất khẩu” ra bốn câu thơ như sau:

Đến chơi bạn không đem món gì  
Chợ búa mùa Đông chẳng có chi  
Mang hai chai rượu làm quà cáp  
Bạn bè xúm lại cùng nhâm nhi

Anh bạn khoái 4 câu thơ nên đã gửi cho ảnh. Đang chờ ảnh hoạ lại...

\*\*\*

Tuần trước, có người bạn ở Canada gửi email có nội dung nguyên văn như sau: *Bên Canada cũng có Thanksgiving, cùng một truyền thống và tinh thần lễ hội như bên Hoa Kỳ nhưng khác ngày. Nếu lấy cuối tháng 11 thì...chịu sao nổi với nhiệt độ rất thấp và tuyết ngập trời. Bên Canada, Thanksgiving lấy Second Monday of October...* Thì ra là thế! Lâu nay, mình vẫn tưởng bên Canada cử hành Lễ Tạ Ơn cùng thời gian với bên Mỹ. Thấy anh bạn viết như vậy thì mình cũng đoán ra rằng: dạo chiếc tàu Mayflower mang 102 người tị nạn đầu tiên đến bờ Đông nước Mỹ năm 1620, sau đó cũng có những người đổ bộ lên miền Đông Canada vì có dạo mình có dịp đến viếng một số thành phố phía Đông nước này như Saint John, Halifax và Sydney... cũng có ghé thăm một vài địa điểm mà dân tị nạn từ Âu Châu đã đặt chân tới đây từ thế kỷ 17 – 18. Như vậy, bên Canada cũng như bên Mỹ, xuất xứ của ngày lễ Tạ Ơn đều đến từ một nguyên nhân.

Không ai đã ở trên đất Mỹ mà không biết ngày Lễ Tạ Ơn – Thanksgiving Day mang ý nghĩa mừng được mùa thu hoạch và cảm tạ Chúa ban cho cuộc sống no đủ, đồng thời cũng để cảm ơn những người dân bản địa đã giúp cho những di dân. Đây là ngày lễ có tính cách quốc gia. Lễ Tạ Ơn được tổ chức tại Hoa Kỳ vào giữa thế kỷ 20 vào các thời điểm khác nhau. Tới ngày 26 tháng 12 – 1941, tổng thống Franklin D. Roosevelt đã ký sắc lệnh quy định ngày lễ Tạ Ơn nhằm vào ngày thứ năm (Thursday) cuối cùng của tháng 11. Tại Canada, kể từ năm 1957, Lễ Tạ Ơn được tổ chức vào ngày thứ hai (Monday) của tuần lễ thứ hai trong tháng 10.



Gà tây là món ăn truyền thống trong ngày lễ Tạ Ơn trong đại đa số các gia đình ở Mỹ và Canada. Ngoài ra các món khác như khoai tây nghiền, các loại rau củ và đặc biệt là món bánh bí đỏ. Tuy nhiên, món bánh bí đỏ của Canada có thêm gừng, đinh hương và quất trong khi người Mỹ thường cho thêm bơ, đường... Theo tập tục thì bữa ăn tối quan trọng nhất của ngày Tạ Ơn được tổ chức vào chiều tối thứ năm tại Mỹ trong khi tại Canada có thể rơi vào chủ nhật hoặc thứ hai.

Việc đi du lịch hoặc thăm viếng nhau nhân dịp lễ Tạ Ơn là sinh hoạt phổ biến của người dân Mỹ cũng như Canada. Tại Mỹ, khoảng thời gian 4 ngày nghỉ được coi là một trong những dịp du lịch nhộn nhịp nhất trong cả năm, trong khi dân Canada cũng tận dụng 3 ngày lễ ngắn ngủi của mình để du lịch và thoát ra khỏi công việc hàng ngày.

Cuối cùng là việc mua sắm trong mùa Lễ Tạ Ơn. Trước ngày lễ, thiên hạ đã đổ xô đi mua để làm quà tặng cho những người thân trong gia đình hay bạn bè. Nhưng nay thì người ta mua trên online nhiều hơn để tránh

phải đi đến các cửa tiệm. Các cửa tiệm lớn nhỏ vào mùa này đều phải mướn thêm nhân viên đứng bán hàng, thường là giới học sinh, sinh viên...mới giải quyết được số lượng khách hàng quá đông đúc. Đặc biệt sau ngày lễ, vào thứ sáu được gọi là “Black Friday” thiên hạ xếp hàng rất dài để chờ vào mua được những mặt hàng giảm giá, có khi tới 80%. Vào tối thứ năm thiên hạ đã mang lều ra dựng ngay trước các cửa hàng để chờ cho đến sáng hôm sau, khi các cửa hàng vừa mở cửa là họ ào vô tranh lấy những món hàng ưng ý, lắm khi phải giành giật với người khác bằng bạo lực. Nhiều lần mình cũng muốn đi ra những nơi bán hàng vào “Black Friday” để xem không khí mua bán các nơi đó như thế nào nhưng rồi nghĩ lại, cái cảnh sắp hàng rồi xô nhau tranh nhau chạy vào giành giật các món hàng đã lắm phen nhìn thấy chiếu trên các hệ thống truyền hình cũng đủ, ra đó làm chi cho nhọc người...Cũng trên truyền hình, sáng thứ năm ngồi xem cuộc diễn hành nổi tiếng nhất tại Hoa Kỳ của đại công ty Macy’s. Tại Canada các cuộc diễn hành thường nhỏ và giới hạn ở một số địa phương.

Đã hơn 30 năm rời xa quê hương. Dịp này cá nhân mình cảm ơn các đảng tổ tiên khai sáng nước Việt, cảm ơn các anh hùng liệt nữ đã hy sinh để giữ vững bờ cõi suốt hơn nghìn năm chống giặc xâm lăng phương Bắc. Cảm ơn quân dân cán chính Miền Nam đã chiến đấu cho Miền Nam Tự Do No Ấm cho đến tháng tư 1975. Cảm ơn người vợ rất hiền và các con rất ngoan của mình. Và các cháu của tôi. Cảm ơn bạn bè. Cuối cùng không quên cảm ơn Nước Mỹ Vĩ Đại đã cứu mang tôi và gia đình trong hơn 30 năm qua.

Phong Châu

